ברודער מאָרד

אַנגעכאַפּט אינטערעסאַנטער און שפּאַנענדער ראָמאַן

(פאָרטזעצונג)

— נו, דזשאַנסאָן, וואָס קוקסטו אויף אונז? — האָט טאָם טאַלרינג, דעם פּראָפעסאָר פון די גנבים אויסגערופן, — טו אויס די מאַסקע און לאָמיר אַ ביסל רייד דען פון געשעפטן.

— איך פאַרשטיי אייך ניט מיינע הערן, — האָט פּראָפעסאָר גרינוואַלד געשמאַטעלט.

— מאַך זיך נישט נאַרישׂ, רויטער דזשאָן, — האָט דער שיינער דזשעק אויסגערופן, — מיר ווייסן, אַז איר קאָנט זיך גוט מאַסקירן און איר דאַרפט דאָך קענען אונז ניט שפּילן קיין קאָמעדיע.

— וואָס רעדט איר, מיין הער? — האָט פּראָפעסאָר גרינלאַנד געגנטפערט מיט שרעק און שטוינען.

— וואָס איז מיט די דרזשאַנסאָן? — האָט טאָלרינג געפרעגט אַן אויפגערעגטער.

— מיינע הערן! דאָ איז עפּעס אַ מיספאַרשטענדעניש. איר האָט אַ טעות, איך הייס ניט דזשאַנסאָן, איך הייס ווילהאָם גרינלאַנד און בין געווען פּראָפעסאָר פון מאַטעמאַטיק אין דעם אוניווערסיטעט פון אַקספאָרד.

דאָס האָט שוין פאַרדראָסן אונזערע צוויי אַלטע באַקאַנטע, און טאָם טאַלרינג האָט אויסגערופן מיט פאַרדראָס:

— דו ביזט דאָך ווירקלאַך אַ טויגעניכטס, ווען דו ווילסט זיך ניט לאָזן דערקענען צו דיינע אייגענע קאַמעראַדן, קענען אונז דאַרפסטו דאָך ניט שפּילן אַזאַ קאָמעדיע.

— מיין הער, איך דערלויב אייך ניט צו זאָגן גראַבייטן ביי מיר אין צימער, — האָט דער פּראָפעסאָר גרינלאַנד אויסגערופן. דערט נאָך אַ וואָרט און איך וועל שיקן רופן די פּאָליציי — גייט אייך פון דאַנען!

מיט די דאָזיקע ווערטער האָט ער אַרויסגעליינט די האַנט אויף עלעקטרישן קנעפּל און האָט געוואָלט אַ דריק טאָן די עלעקטריק:

— נעמט אַראָפּ די ברילן, מיין הער, — האָט טאָם טאַלרינג געבעטן מיט אַ פריינטלאַכער מינע — מיר וויל אייך זעען אַן די ברילן.

— מיינע הערן, איך ווייס ניט, פאַרוואָס איר האָט זיך פאַרמאַסקירט. — איך ווייס ניט וואָס איר ווילט פון מיר, איך דענק נאָר, אַז איר האָט זיך געוואָלט מאַכן אַ שפּאַס מיט אַן אַלטן מאַן. דאָס איז נעווים אַן אומרעכט. איך וועל אייך אָבער צוליב טאָן און וועל אויסטאָן מיינע ברילן, איר וועט אָבער מוזן באַלד אַוועקגיין.

מיט די דאָזיקע ווערטער האָט ער אויסגעטאָן די גרויסע בלויע ברילן. טאָם טאַלרינג און דער שיינער דזשעק האָבן זיך צוגעקוקט און האָבן געזען, אַז ער טראָגט קיין מאַסקע, אַז דאָס איז ווירקלאַך אַ גאַנץ אַנדער געזיכט, אַז זיינע ווייסע האָר זיינען נאַטירלאַכע און וואַסקן ווירקלאַך פון קאָפּ.

ביידע גנבים האָבן זיך אָנגעקוקט מיט שרעק און שטוינען:

— וואָס איז דאָס? — האָט ענדלאַך טאָם טאַלרינג אויסגערופן.

—פּראָפעסאָר גרינלאַנד האָט ווידער אָנגענומען זיינע ברילן און האָט געשמייכלט:

—ווי איר זעט, מיינע הערן, האָט איר געהאַט אַ מיאוס'ן טעות, — האָט ער געזאָגט פריינטלאַך, איר קאָנט מיר ניט און איך קאָן אייך ניט.

ביידע גנבים האָבן געשטאַנען ווי פאַרשטיינערט, און האָבן ניט געוואוסט וואָס צו זאָגן.

— איך פאַרשטיי, אַז איר האָט געוויסע אורזאַכן צו גיין מאַסקירט, — האָט דער פּראָפעסאָר גרינלאַנד ווייטער געזאָגט, — איך וויל אייך ניט פרעגן פאַר וואָס און פאַרוואָס איר האָט דאָס געטאָן. יעדער טוט וואָס ער וויל, אָדער וואָס ער איז. איך ראַט אייך דערפאַר אָנצוטאָן איינערע מאַסקעס און גיין אַהיים.

טאָם טאַלרינג און דער שיינער דזשעק האָבן געכאַפּט זייערע פּאַריקן און זייערע פאַלשע בערד און האָבן זיי אָנגעטאָן מיט אַזאַ איילעניש, גלייך ווי זיי וואָלטן געשטאַנען אויף הייסע קוילן.

זיי האָבן זאָגאַר פאַרגעסן צו באַגריסן דעם פּראָפעסאָר פאַר'ן אַוועקגיין און זיי זענען אַוועקגלאָפן צו דער טיר.

אין דער דאָזיקער מינוט האָט זיך די טיר געעפנט און אַ רייך געקליידטער, שיי־שע יונגע דאַמע איז אַריינגעקומען.

— אַ, אַזוי שפּעט! אַזוי שפּעט? — האָט דער פּראָפעסאָר גרינלאַנד אויסגערופן.

ביידע גנבים זיינען אַרויסגעלאָפן. גלייך ווי דער טייפל וואָלט זיי נאָכגעלאָפן. זיי זיינען צוגעלאָפן צום עלעוויטאָר און האָבן זיך באַלד אַראָפּגעלאָזן.

ערשט ווען זיי זיינען אַרויסגעקומען אויף דער גאַס, האָבן זיי אויפגעאָטעמט פרייער.

— וואָס זאָגסטו דערצו? — האָט דער שיינער דזשעק געפרעגט.

— דער טייוול ווייסט וואָס דאָס איז?

— דער דאָזיקער איז דאָך גאָר נישט עגלאַך צו אונזער רויטן דזשאָן.

— דער רויטער דזשאָן האָט אים נאָכגעמאַכט. ער האָט אָנגעטאָן אַ מאַסקע, וועלכע איז נאָכגעקאָפּירט, נאָכגעמאַכט נאָך דעם דאָזיקן פּראָפעסאָר גרינלאַנד.

— זאָגדערבאַר, איך האָב גערעכנט אַז דער קלוגער דזשאָנסאָן האָט גלאַט אויס־געמאַכט אַ נאָמען גרינלאַנד און האָט זיך גאָר פאַרשטעלט. איצט זע איך, אַז ער האָט גאָר נאָכגעמאַכט אַ געוויסן מענשן.

אייניקע מינוטן האָבן ביידע געשווינען, זיי זיינען געווען אַזוי איבערראַשט פון דעם גראָבן מיאוס'ן פעלער, וואָס זיי האָבן געמאַכט אַז זיי האָבן זיך ווירקלאַך קיין עצה ניט געקענט געפינען וואָס צו טאָן.

וואָס טוט מען איצט? האָט ענדלאַך דער שיינער דזשעק געפרעגט.

— איך וויס ניט.

— מיר האָבן זיך אַליין פאַרראָטן. מיר מוזן אַנטלויפן פון שיקאַגאָ.

— דאָס איז ניט נויטיק, מיר קאָנען מאַכן, אַז דער אַלטער נאַרישער פּראָפעסאָר זאָל פאַרשוואַנדן ווערן פון שיקאַגאָ.

— אַן אומזיסטן אַרבעט, — האָט דער שיינער דזשעק אַמערקט.

— עס העלפט ניט! ער אָדער מיר!

נאָך אַ מאַן מיט בלויע ברילן

אייניקע מינוטן שפּעטער זיינען ביידע פיינע מענשן נאָך געשטאַנען פאַרן אויריר־טאָריום; יעדערער איז געווען פאַרטיפט אין זיינע ניט איבעריק פריילאַכע געדאַנ־קען. יעדער האָט געוואוסט, אַז ער איז איצט ניט איבעריק זיכער מיט זיין לעבן.

טאָם טאַלרינג האָט טאַקע פאַרשטאַנען אַז דער פּראָפעסאָר גרינלאַנד איז ניט אַזאַ מענש, וואָס זאָל מעלדן דער פּאָליציי, וואָס מיט אים האָט דאָס געטאָן. ער האָט אָבער מורא געהאַט פאַר דער דאָזיקער, וועלכע איז אַריינגעקומען צום פּראָפעסאָר אין דער מינוט, ווען ער מיט זיין קאַמעראַד זיינען אַרויסגעגאַנגען.

— אַ פרוי וועט זיך געווים איבערשרעק־קען, ווען מען וועט איר דערציילן, אַז 2 פאַרמאַסקירטע מענער זיינען דאָ געווען, האָט געבראָכן טאָם טאַלרינג.

אין דער דאָזיקער מינוט האָט ער גע־פילט, ווי אַ שווערע האַנט זיך אַרויס־געלייגט אויף זיינע פּלייצעס. עס האָט זיך האַסטיק אומגעקערט און האָט דערזעען מיט שרעק און שטוינען פּראָפעסאָר גרינ־לאַנד פאַר זיך.

טאָם טאַלרינג און דער שיינער דזשעק האָבן אַ ציטער געטאָן. זיי האָבן גערעכנט אַז דער פּראָפעסאָר וויל זיי שוין אַרעס־טירן.

— נו, וואָס מאַכט איר קינדער! — האָט דער פּראָפעסאָר געפרעגט.

זיי האָבן נישט געענטפערט:

— וואָס שווייגט איר, קינדער? — האָט דער פּראָפעסאָר אויסגערופן, איר דערקענט מיך ניט? — איך בין ערשט היינט פרי אָנגעקומען און בין אָפּגעשטאַנען אין דעם האָטעל. — קומט אין מיין צי־מער, דאָרטן וועלן מיר אַביסל פּלוידערן.

ער האָט זיי אָנגענומען ביי די הענט און האָט זיי אַרויפגעפירט אין זיין צימער, אויפ'ן אַכטן שטאָק. זיי זיינען אים נאָכ־געגאַנגען, ווי באַטרונקענע וועלכע, ווייסן ניט, וואָס מען טוט מיט זיי און וואוהין מען פירט.

ווען זיי זיינען אַריינגעקומען אין צימער האָט דער פּראָפעסאָר מיט די בלויע ברילן פאַסשלאָסן די טיר הינטער זיך.

— נו, וואָס שווייגט איר קינדער? — האָט ער זיי געפרעגט, וואָס איז מיט אייך? זייט איר שטום געוואָרן אין אַמעריקע.

ביידע פיינע מענשן זיינען אָבער נאָך געווען אַזוי איבערראַשט און דערשראָקן, אַז זיי האָבן נאָך ניט געקאָנט אַרויסריידן אַ וואָרט.

— נעם אַראָפּ די מאַסקע, אַלטער טאָם! נעם אַראָפּ דיין מאַסקע, שיינער דזשעק! איך האָב אייך שוין לאַנג נישט געזען און וויל אַמאָל האָבן דאָס פאַרגעניגן צו זען מיינע גוטע אַלטע פריינט אין אַמע־ריקע.

מיט די דאָזיקע ווערטער האָט ער אַראָפּ־געגענומען זיינע ברילן פון דער נאָז און האָט אַראָפּגעוואָרפן פון זיך דעם פאַריק מיט די לאַנגע ווייסע האָר.

טאָם טאַלרינג און דער שיינער דזשעק האָבן דערזעען דעם באַנעקן דזשאָנסאָן.

— דזשאָן, דו ביזט עס? — ביזטו אויסגערופן.

— דו דערקענסט מיך שוין ניט, וואָס איז היינט מיט דיר?

— איך האָב געמיינט . . .

— וואָס האָסטו געמיינט?

— איך האָב געמיינט, אַז דו ביזט... אַן אַנדערער, אַ פרעמדער...

דער באַנקיר האָט פאַרשטאַנען, אַז דאָ איז עפּעס ניט גלאַט, אַז דאָ האָט עפּעס פאַסירט.

— וואָס איז געשען? — האָט ער אויף דער נאָס, האָבן זיי אויפגעאָטעמט פרייער.

— וואָס זאָגסטו דערצו? — האָט דער שיינער דזשעק געפרעגט.

— דער טייוול ווייסט וואָס דאָס איז?

— דער דאָזיקער איז דאָך גאָר נישט עגלאַך צו אונזער רויטן דזשאָן.

— דער רויטער דזשאָן האָט אים נאָכ־געמאַכט. ער האָט אָנגענומען אַ מאַסקע, וועלכע איז נאָכגעקאָפּירט, נאָכגעמאַכט נאָך דעם דאָזיקן פּראָפעסאָר גרינלאַנד.

— זאָגדערבאַר, איך האָב גערעכנט אַז דער קלוגער דזשאָנסאָן האָט גלאַט אויס־געמאַכט אַ נאָמען גרינלאַנד און האָט זיך גאָר פאַרשטעלט. איצט זע איך, אַז ער האָט גאָר נאָכגעמאַכט אַ געוויסן מענשן.

אייניקע מינוטן האָבן ביידע געשווינען, זיי זיינען געווען אַזוי איבערראַשט פון דעם גראָבן מיאוס'ן פעלער, וואָס זיי האָבן געמאַכט אַז זיי האָבן זיך ווירקלאַך קיין עצה ניט געקענט געפינען וואָס צו טאָן.

וואָס טוט מען איצט? האָט ענדלאַך דער שיינער דזשעק געפרעגט.

— איך וויס ניט.

— מיר האָבן זיך אַליין פאַרראָטן. מיר מוזן אַנטלויפן פון שיקאַגאָ.

— דאָס איז ניט נויטיק, מיר קאָנען מאַ־כען